

terne i særlig Grad steg ved, at Publikum gik over fra at benytte 3die Klasse til at benytte 2den Klasse.

Hvad 2den Klasse angaar, erindrer jeg, at der, inden vi fik Juleferie, blev omdelt her i Tinget til Tingenes Præsidium og Finansudvalgene 1ste Klasses Kort. Jeg gaar ud fra, at disse opføres paa Statsbanernes Regnskab til 1ste Klasses Pris. Jeg tror imidlertid, at man meget godt kunde lade de paagældende Udvalg eller Medlemmer nøjes med 2den Klasses Kort. Det vilde dog altid være en Besparelse, navnlig da man ved, at der ikke er særlig mange 1ste Klasses Kupeer. Der er jo ingen, der er i Tvivl om, at vi alle gerne ser de højtærede Ministre rejse paa den bedst mulige og bekvemtest mulige Maade ogsaa i Rygekupeer, men det var dog muligt, at der her kunde indvindes en mindre Besparelse.

Ved denne Lejlighed kunde det naturligvis være interessant at komme ind paa Statsbanernes hele Administration. Det skal jeg dog lade være. Der er jo under Finanslovbehandlingen rejst adskillig Kritik i den Retning, men jeg vil udtale Haab om, at den højtærede Minister vil sætte al sin Energi ind paa, at Forholdene bliver betydeligt forbedret, ikke alene, hvad det økonomiske angaar, men ogsaa, hvad hele den administrative Ledelse angaar. Ellers kunde det jo tænkes, at man senere vilde blive nødsaget til at ændre § 11 i Loven om Statsbanerne, der lyder saaledes: „Forsinket Afgang eller Ankomst af Tog eller Skib begrunder ikke nogen Erstatningsfordring paa Jernbanerne“, og at Ændringen kom til at gaa ud paa, at Ordene: „ikke nogen“ udgik.

Med disse Ord skal jeg anbefale Forslaget til en grundig Gennemgang i Udvalget, og vi fra mit Partis Side takker foreløbig Ministeren, fordi Bestræbelserne gaar i den rigtige Retning.

Gamborg: Det paastaas, som bekendt, at der er større Glæde i Himlen over een Synder, som omvender sig, end over 99 retfærdige, der ikke har Omvendelse behov. Hvis der skulde være en eller anden, der troede, at der for Tiden blev festet i Himlen for den højtærede Trafikminister i Anledning af det foreliggende Lovforslag, er han dog vist paa Vildspor. Ikke saadan at forstaa, at Trafikministeren skulde være en Undtagelse fra den almindelige Regel om, at vi alle er Syndere. Tværtimod, paa det Omraade, der hedder Statsbanerne, anser jeg ham for en meget

fremragende Synder — men saadan, at jeg ikke i det foreliggende Lovforslag kan se noget Bevis for en Omvendelse. Da jeg læste Lovforslaget, opfattede jeg det i Begyndelsen som en gryende Erkendelse hos Ministeren af hans Brødefuldhed paa dette Omraade, men da jeg erindrede den meget kategoriske Udtalelse af Ministeren fra i Fjor, som det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte før citerede, maatte jeg altsaa opgive den Teori. Jeg havde tænkt mig, at det muligvis var Lyden fra Tudehornene paa de mange Lastautomobiler, der for Tiden befarer Landevejene, som var naaet til Ministerens Øren og havde kaldt ham frem til denne lille Daad, men jeg maatte opgive denne Tanke og gaa ud fra, at der havde været Kræfter udenfor Ministeren, der havde virket paa ham.

Ved Finanslovbehandlingen pegede Venstres ærede Ordfører (Brorsen) paa, at ovre i Vestjylland kan man se store Kreaturtransporter, der drives ad Landevejene fra Græsgangene ned mod Esbjerg og Tønder, hvor der handles med dem. Det sker for at spare de dyre Jernbaneomkostninger. Jeg tænker mig Muligheden af, at det er disse Stude, der er spændt for Ministerens Vogn. Det vilde samtidig forklare det langsomme Tempo for Nedsættelserne, som han har foreslaaet, for det er meget smaa og efter min Mening ganske utilstrækkelige Nedsættelser. Men Forklaringen paa Nedsættelsernes Lidenhed ligger naturligvis lige for. Det er de evindelige Kul. I „Lille Dorrit“ lader Charles Dickens et Sted den snakkesalige Flora sige, at Livets Vej ligesom Vejene i Englands Kuldistrikter er dækket med Aske. Jeg tror, at den højtærede Trafikminister kommer til at give Mrs. Flora Ret. Hans Livsvej vil sikkert et langt Stykke frem ad være dækket af Aske fra de dyre Kul paa Statsbanerne, saaledes at han ikke kommer til at mangle det Stof, naar han snart skal til at klæde sig i Sæk og Aske og gaa til Afskrivningens Canossa. Det har han sørgt for. Desværre har denne Forsynlighed kostet det danske Samfund en syndig Hob Penge. Det er ogsaa det, der er Aarsagen til, at Ministeren, uagtet han fik sin Portefeuille i Prisdaldets Tegn, først saa sent og saa langsomt lader Prisdaldet indtræde i Statsbanernes store Forretning. Det er ganske utilstrækkelige Nedsættelser, der foreslaas, mener jeg, og jeg kan med Hensyn til Taksterne — som jeg ikke skal give mig til at drøfte nærmere her, da jeg er enig med det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen i, at det egner sig bedst for Udvalgsbe-